

drages eller overlades til Politiet, medens enkelte Bagter fremdeles maatte paahvile de særlige Baaben for Materiellets Skyld.

Enkelte Medlemmer af Flertallet have været nogen Betænkelighed ved den foreslaaede Ordning af Gardekorpsen; men da væsentlige Ændringer heri vilde gribe ind i Flertallets Forslag paa andre Punkter, har man ialtsald paa nærværende Standpunkt indskrænket sig til ved Ændringsforslagene Nr. 3 og 6 at antyde en Vej, man formentlig kunde gaa.

Da Flertallet ved de her fremstillede Forslag er gaaet borti fra Døvelser med fuld Krigsstyrke i Fredstid, skal man ikke gjøre nogen Indvending imod, at de nugældende Bestemmelser om Udsølingernes Krigsstyrke ere ubeladte af Regeringens Forslag.

§§ 18—50.

Til § 18 har et Medlem af Flertallet (N. Jensen) stillet et Forslag, der gaar ud paa at udplette den nuværende Forskjel i Benævnelsen „Officerer“ i Modsetning til „Underofficerer“, som formentlig ikke er nødvendig. Dette Forslag vilde imidlertid nødvendiggjøre en Omarbejdelse af Lovforslaget paa flere andre Punkter, som Flertallet ikke har troet paa dette Standpunkt at burde forfølge.

Med Hensyn til Hærens Rammer vil det her være for vidtløftigt i Detailler at motivere de enkelte Ændringsforslag, der i Reglen heller ikke udtræve nærmere skriftlig Forklaring. Hovedtrækkene ere følgende: for Fodfolkets Bedkommende har man tiltraadt den Forstærkelse af den overordnede Kommando, der følger af Regimentsinddelingen. Naar Krigsministeren derimod har foreslaaet en Forøgelse af de faste Befalingsmænd, ogsaa indenfor de enkelte Udsølingers Rammer, saa har man ikke anset en saadan Forøgelse nødvendig for Fredstjenestens Styk, naar Hekruistyrken ikke bliver større end 286 Mand pr. Bataillon, medens den i 1872 gennemsnitlig var 774; og i Krigstid vil der ved de følgende Bestemmelser være sikret den fornødne Tilgang af dygtige værnepligtige Befalingsmænd; ved Fodfolkets foreslaar man derfor, at den nuværende Besætning af faste Befalingsmænd bibeholdes. Ved de særlige Baaben har man derimod erkjendt Usikkerheden af en noget stærkere Forsyning med faste Befalingsmænd end den nuværende. Tjenesten ved disse Baaben maa nemlig erkjendes at udtræve saa megen særlig fagmæssig Uddannelse, at et forøget Antal af faste Befalingsmænd kan være vel begrundet. Hvorvidt man i denne Henseende bør gaa, derom kan der naturligvis være delte Meninger; ligesom Flertallet imidlertid ikke har troet at kunne tiltræde alle Regeringens Forbringelser paa dette Omraade, saa er der ogsaa flere Medlemmer af Flertallet, der være Lovl om, hvorvidt dette ikke

paa flere Punkter er gaaet for vidt med Hensyn til Indrømmelse af faste Befalingsmænd ved disse Baaben. Med Hensyn til Enkeltheder skal man bemærke, at der er foreslaaet en væsentlig Forandring ved Stabssergentinstitutionen; man tilraader nemlig at anvende Stabssergenter udelukkende ved Stabene, altsaa væsentligt til Kontorarbejde. Derved vilde disse Stillinger blive en Art Retrateposter for ældre, væltjente Underofficerer, som ikke mere egne sig til egentlig Tjeneste i Oleddet, medens de Vansteligheder, som Stabssergenternes nuværende Stilling fremkalder, vilde bortfalde. Naar som Følge heraf Stabssergenternes Antal i det Hele formindstes, da er det ikke dermed Meningen at forringe Underofficerernes Stilling og Avancementsforhold. Man foreslaar nemlig tillige at gjenindsføre Kommandosergentsgraden, der af flere Grunde maa anses for hensigtsmæssig, medens man ved Lønningssloven vil kunne tilvejebringe saadanne Billaar for Underofficererne, at de derved ville faae rigelig Erstatning for Indskrænkningen i Stabssergenternes Antal. Forøvrigt mener man, at de nuværende Stabssergenter bør bevares i deres nuhavende Stillinger, og der vil derved tilvejebringes en gradvis Overgang til den ny Ordning.

Ny §§ 51—57

indeholde Bestemmelserne om Uddannelse af værnepligtige Befalingsmænd. Med Hensyn til Underkorporalerne slutter man sig til Krigsministerens Forslag; i den sidste Halvdel af Retruttkolen vil der kunne gives de flinkste Menige nogen Døvelse i Kommando og Signende, der vil være tilstrækkelig for disse Folks Anvendelse som Patrouilleførere m. m. Forøvrigt foreslaas de hjemsendte sammen med de Menige. Ligeledes slutter Flertallet sig til Krigsministerens Forslag med Hensyn til Udtagelse af Korporalselever samt Sekondlieutenants elever blandt de Værnepligtige. Flertallet ved vel, at den hidtil anvendte tvungne Udtagelse af Underkorporaler til fortsat Tjeneste har væk endel Misnøje, saa det vel kunde være ønskeligt, om det var muligt ganske at komme borti fra denne Fremgangsmaade. Efter Forslaget vil det vel ikke ske, men Anvendelsen vil dels blive en Del indskrænket, dels væsentligt lempet. Nu udtages nemlig $\frac{1}{10}$ af Mandstabet til fortsat Tjeneste som Underkorporaler for en Løn, der ikke væsentlig overstiger de Meniges. Efter Flertallets Forslag vil der kun blive udtaget $\frac{1}{15}$ af Mandstabet, og disse ville faae Løn og Tjeneste som Korporaler og Sekondlieutenanter. Med en saadan Lempelse har man ingen Betænkelighed ved at bibeholde den tvungne Udtagelse, der i og for sig ingenlunde kan siges at være i Strid med de øvrige Regler for Værnepligtens Opfyldelse, der ikke lader sig ordne anderledes, end at Byrden falder noget forskjelligt efter Tjenestens og de forskjellige Baabenarters Behov; ingen af dem, der udtages til Befalingsmænd, vil saaledes komme til ialt at ligge saalænge til Tjeneste som største Delen af